

4 K-Rz-5/11-24.

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Osijeku, u vijeću sastavljenom od suca Darka Krušlina kao predsjednika vijeća, te sudaca toga suda Ante Rašića i Ninoslava Ljubojevića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Željke Avdić, u kaznenom predmetu protiv opt. MILANA MARINKOVIĆA, zbog kaznenog djela iz čl. 121. i dr. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu; OKZ RH), povodom izmijenjene (usklađene) optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku, broj K-DO-28/11., od 17. siječnja 2012. godine, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 30. siječnja 2012. godine u nazočnosti Zamjenika Županijskog državnog odvjetnika u Osijeku Miroslava Dasovića, optuženog Milana Marinkovića i izabranih mu branitelja u osobi odv. Marka Cvrkovića iz Vukovara i odv. Zlatka Cvrkovića, odv. iz Vinkovaca, objavljene dana 01. veljače 2012. godine

presudio je

OPTUŽENI MILAN MARINKOVIĆ, zvan „Kurta“, sin Danice, rođen 12. veljače 1947. godine u Borovu Selu gdje i prebiva, Partizanska br. 52, Srbin, državljanin Republike Hrvatske, oženjen, otac jednog punoljetnog djeteta, po zanimanju gumarskog djelatnika – umirovljenik, pismen, sa završena 2 razreda srednje škole, dobrog imovnog stanja, neosuđivan, **nalazio se u pritvoru Zatvora u Osijeku od 11. studenog 2010. godine pa do 01. veljače 2012. godine,**

kriv je

što je:

dana 02. svibnja 1991. godine u prijepodnevnim satima u Borovu Selu, kao pripadnik paravojskih srpskih postrojbi, nakon što su istog dana oko 2,30 sati Zvonimira Mekovića i Dalibora Križanovića, policajce Policijske uprave Osijek, prilikom njihove redovne policijske ophodnje nepoznati pripadnici srpske paravojske ranili vatrenim oružjem nanijevši Zvonimiru Mekoviću strijelnu radnu desnog lakta sa prijelomom gornjeg dijela palčane kosti, a Daliboru Križanoviću strijelne rane lijeve podlaktice sa strijelnim prijelomom lijeve lakatne kosti i strijelnu ranu desne nadlaktice koje ozljede su teške naravi, a potom ih bez pružanja neophodne medicinske pomoći zarobili i odveli ih bosa i ruku vezanih lisicama u zahod vikendice u vlasništvu Đorđa Petričevića u predjelu Savulja, zajedno sa Jovanom Jakovljevićem, suprotno članku 2., članku 3., članku 13., članku 14. i članku 17. stavku 4. Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. godine i

članku 1., članku 2. i članku 4. stavku 2. Dopunskog protokola uz ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II) tako ranjene i iznemogle glava prekrivenih dekama ih naizmjenice s Jovanom Jakovljevićem i drugim pripadnicima srpske paravojske tukao letvama, rukama i nogama po tijelu, uslijed čega su ranjeni policajci Dalibor Križanović i Zvonimir Meković, uz naprijed navedene, zadobili i druge ozljede, trpeći pritom snažnu bol,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava nečovječno postupao prema ranjenicima i ratnim zarobljenicima, nanosio im velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta,

čime je počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava i to ratni zločin protiv ratnih zarobljenika, opisan i kažnjiv po članku 122. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske,

pa ga sud za počinjeno kazneno djelo temeljem čl. 122. u svezi s čl. 38. točka 2. i čl. 39. st. 1. točka 1. OKZ RH

o s u đ u j e

NA KAZNU ZATVORA

u trajanju od 3 (tri) godine i 6 (šest) mjeseci.

Temeljem čl. 45. OKZ RH opt. Milanu Marinkoviću se **vrijeme provedeno u pritvoru u razdoblju od 11. studenog 2010. godine do 01. veljače 2012. godine uračunava u izrečenu kaznu zatvora.**

Temeljem 122. st. 4. ZKP-a optuženi se u cijelosti oslobađa obveze snošenja troškova kaznenog postupka.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku svojom optužnicom broj K-DO-28/11., a koja je izmijenjena dana 17. siječnja 2012. godine optužilo je Milana Marinkovića da je počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava i to ratni zločin protiv ranjenika i bolesnika iz čl. 121. OKZ RH i ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122. OKZ RH.

Rješenjem Izvanraspravnog vijeća ovog suda broj Kv-Rz-14/11-5., od 02. prosinca 2011. godine u odnosu na opt. Milana Marinkovića razdvojen je postupak od postupka prema ostalim optuženicima.

Očitujući se o stavu koji zauzima prema optužbi opt. Milan Marinković ne smatra se krivim te u svojoj obrani koju je iznosio na kraju dokaznog postupka između ostalog navodi

da u cijelosti poriče počinjenje ovog kaznenog djela, kako nije ni znao da se ovaj događaj uopće dogodio i u svojim 64 godine nikada nije bio hapšen niti je ikada udario bilo koga. Navodi da je živio u Borovu Selu, a radio u poduzeću „Borovo“ na programu proizvodnje automobilskih guma sve do sredine travnja 1991. godine kada je prestao dolaziti na posao samoinicijativno jer je postojala bojazan za osobnu sigurnost. Ima oca mu je nepoznato a po majci ima dva brata i dvije sestre rođenog prezimena Puškar, dok je njihov obiteljski nadimak „Kurta“, kako članove njegove obitelji zovu mještani. Njegovu ukućani oslovljavaju ga sa „Mišo“. Poznato mu je da u mjestu Borovo Selo postoji još jedna osoba imena Milan Marinković koji je inače sin njegova ujaka Svete Marinkovića i za period svibnja 1991. godine navodi kako smatra da se isti nije nalazio na području mjesta Borovo Selo već da je moguće živo na području Baranje, a radi se o osobi koja je od njega mlađa 3 ili 4 godine. Đorđa Petrovića zvanog „Okonja“ osobno je poznavao i isti je imao vikendicu u Vikend naselju zvanom „Grac“ gdje je uobičavao dolaziti zajedno sa bratom po majci, Stevanom Puškarom kada bi odlazili na vikendicu kod Ilije Gajića zvanog „Iko“ iz Borova. Navodi da puška koju je policija kod njega pronašla prilikom pretrage kuće kupio je tijekom 1979. godine i od tada ju ima u posjedu uz valjano ishodovani oružni list za držanje oružja. Pronađeno manevarsko streljivo ostalo mu je u kući iz vremena 1991.g. kada je odlazio na straže u sklopu teritorijalne obrane mjesta Borovo Selo. Vezano za zarobljavanje pripadnika policije u noći 1./2. svibnja 1991. godine o tome do uhićenja nije nikada čuo i nepoznato mu je pod kojim okolnostima su ti policijski službenici zarobljeni na području naselja zvanog „Crepulja“. 1. i 2. svibnja 1991.g. nije sudjelovao u događanjima vezano za zarobljavanje policijskih službenika, njihovo zlostavljanje i ubojstva koja su se tada dogodila, nije odlazio iz svoje obiteljske kuće gdje je vrijeme provodio u krugu svoje obitelji vršeci radove na održavanju kuće i hraneći stoku koju su tada posjedovali. Moguće je da je iz kuće kratko izbivao jer bi odlazio kod Milana Cikovac jer je njegova obitelj od njega svakoga dana kupovala mlijeko. Jovana Jakovljevića zvanog „Tucko“ poznaje kao mještana Borova Selu koji je živio u Buličevoj ulici, a s istim nije održavao prisnije kontakte. Na upit je li s istim boravio na području vikend naselja „Grac“ 02.05. 1991.g. navodi kako toga dana od kuće nije odlazio i nije imao kontakte s Jakovljevićem. Toga dana u kuću njegove obitelji nije dolazio navedeni Jakovljević, a niti je ikada dolazio, a toga dana nije dolazio niti itko drugi od mještana. Za osobu nadimka „Mađar“ visine oko 175 do 180 cm punije građe, proćelavog, svjetlije kose, rumenog lica, starog oko 40 do 50 godina koji je boravio na području Vikend naselja „Grac“ i imao kontakte s Đorđem Petričevićem zvanim „Okonja“ smatra da bi prema tom opisu se moglo raditi o muškarcu koji je posjedovao vikendicu nedaleko od onih koje su posjedovali Petričević i Gajić. Poznato mu je da je taj muškarac za ratnih događanja stanovao u mjestu Vukovar u Borovu Naselju, a s njim je duže vrijeme radio u poduzeću „Borovo“, misli da je tu osobu vidao na području Vikend naselja „Grac“ i prije događanja 02. svibnja 1991. godine. U vrijeme događanja za koja se tereti sin mu je imao četiri mjeseca te je morao biti sa suprugom i djetetom i nije nikuda odlazio. Promatrano iz Borova Naselja u pravcu Dalja nakon Partizanske ulice dolazi Buličeva ulica, a isto na tu lijevu stranu i ured Mjesne zajednice gdje na desnoj strani promatrano u pravcu Dalja između Partizanske i Buličeve ulice njegova kuća je na desnoj strani gledano od križanja s glavnom ulicom i njegov vrt se dodiruje s vrtom kuća iz Buličeve ulice koje se nalaze na lijevoj strani promatrano od križanja Buličeve ulice. Čuo je da se 02. svibnja 1991.g. pucalo i po zvuku je zaključio da se puca oko centra sela, tj. Mjesnog ureda i to negdje oko ručka, oko 13 sati. Vidio je da ljudi trče prema glavnoj ulici ali on je utrčao kod djeteta i nije više ni izlazio. Kada je čuo preko megafona, a radilo se o nekakvim upozorenjima i kada je prestala pucnjava otišao je na kraj svoje ulice kod pruge gdje se davala straža zajedno sa Slavkom Vukadinovićem. Kasnije je čuo da su ona upozorenja na megafon davali vojnici JNA. Kada je već padao mrak negdje između 18 i 19 sati kod pruge na kraju njegove ulice došlo je 10-ak mještana Borova Sela vjerojatno iz centra

i tada je čuo da ima mrtvih, ali nije znao tko su osobe koje su poginule i u suštini je čuo da je vojska „sredila“ situaciju. Tu večer je čuo da su u Borovo Selo došli Hrvatski policajci i da su većinom poginuli Hrvatski policajci i jedan dobrovoljac kojega nije poznao iz Srbije. Nije čuo razlog zašto su Hrvatski policajci dolazili u Borovo Selo. Nije nikada čuo da su dva Hrvatska policajca bila uhićena noć pred 2. svibnja 1991.g., te je o tome doznao tek nakon svog uhićenja. 02. svibnja 1991.g. u prijepodnevnim satima nije bio u vikendici niti u blizini vikendice „Okonje“ i nije čuo da su u navedenu vikendicu dovedena dva zarobljena Hrvatska policajca, nije ih vidio, a niti ih je maltretirao. Poznaje Jovana Jakovljevića zvanog „Tucko“ koji je 1991.g. živio u Bulićevoj ulici i bašća kuće u kojoj je živio je naspram bašće Katice Puškar i nije ga vidio 01. i 02. svibnja 1991. godine. Navodi da se straža u Borovu Selu počela davati sredinom četvrtog mjeseca 1991. godine na koju je išao sa svojom puškom, a prije 02. svibnja 1991. godine za vrijeme davanja straže vidio je da je na mjestu gdje je davao stražu bilo šest pušaka M-48, ali ne zna tko je njih donio, kako su se našle na tom mjestu. Navodi da je njegova visina negdje oko 178 cm i sada ima negdje oko 76 kilograma koliko je imao i 1991.g., oko 76 do 80 kilograma, kosa mu je bila gušća i tamnija, tj. radilo se o kestenjastoj boji kose. Zna jednog Vasu Stanivukovića koji je par godina mlađi od njega i koji živi u jednoj o vikendica na „Savulji“. Naglašava da nikad nije bio u društvu sa Jovicom Jakovljevićem iako istog poznaje. Noć 01./02. svibnja 1991.g. prespavao je u svojoj kući, češće je nego njegova supruga išao kupiti kruh i mlijeko ali se ne može sjetiti da li je to učinio 02. svibnja 1991.g. u prijepodnevnim satima ili je to eventualno kupila njegova supruga, siguran je da je 02. svibnja 1991.g. sve do negdje 18 sati nije nigdje išao od svoje kuće, a kamoli u prijepodnevnim satima jer je čuo između 12 i 13 sati pucnjavu i izašao na ulicu te se odmah vratio do djeteta. 02. svibnja 1991.g. uopće nije prilazio vikendici Đorđa Petričevića zvanog „Okonja“, niti je vidio Jovana Jakovljevića, a kamoli da je tukao dva zarobljena Hrvatska policajca. U selu postoji još jedna osoba Milan Marinković koji je od njega mlađi između 2 do 4 godine, slične građe kao on, možda malo niži i malo slabiji i isti je bio plav, i isti je imao špic namet „Gruca“. Njegova majka i otac od tog drugog Milana Marinkovića su brat i sestra, po majci je imao dva starije brata i dvije starije sestre. Otac istih je bio prezimena Puškar, ali je isti poginuo 1943.g. na Sremskom frontu, a on ne zna tko mu je otac. Marinkovićima je špic namet „Gruca“, a Puškarima je špic namet „Kurta“, činjenica je da neki mještani i njega zovu i smatraju da je „Kurta“ iako on to nije jer on nije sin od Puškara. U selu je postojala osoba koju su on kao i drugi mještani znali kao Mišo Puškar zvan „Kurta“ koji je 1941-1942. godište i isti je brat od strica naprijed navedenim njegovoj braći i sestrama po majci. Ovaj Mišo Kurta je možda bio i malo jači od njega, bio je visine kao on, imao je crnu kosu i umro je prije 10-ak godina od posljedica alkoholizma. Ovaj drugi Mišo Kurta je zadnjih 5 do 6 godina pred 1991.g. radio također u Borovu u dijelu proizvodnje gumene obuće, a on je radio u tzv. novoj pneumatici tj. proizvodnji auto guma. Navedeni Mišo Kurta je živio također u Borovu Selu u Ul. Vladimira Nazora i to 4 do 5 kuća s desne strane kad se u ulicu ulazi sa glavne ulice. Ulica Vladimira nazora je druga ulica gledano kad se u Borovo Selo ulazi od Borova Naselja i ista je četiri ulice prije ulice u kojoj je on živio. Milan Marinković je živo na Trpinjskoj cesti u Vukovaru.

Na glavnoj raspravi naveo je da je stražu držao poslije 01./02. svibnja 1991.g. i to nekih 200 metara od svoje kuće. Istina je da su svjedoci bili kod njega na proslavi prvog maja.

Nakon što mu je predloženo da je ranije izjavio da je 01./02., odnosno 02. svibnja 1991.g. bio sam te da u svom iskazu nije spominjao da su mu toga dana u kući na proslavi bili gosti Vodlaka Jasna, Franjo Trojak, Milan Cikovac, Slavica Balaban i drugi, navodi kako je točno da je to tako rekao ali je tada bio iznenađen i šokiran što je uhićen za nešto što nije počinio i nije se mogao tih stvari sjetiti.

Nakon što mu je predložen dio iskaza na zapisnik o ispitivanju uhićenika pred istražnim sucem od 12. studenog 2010. godine gdje je naveo da se straža u Borovu Selu davala od sredine 04. mjeseca 1991.g., te da je za vrijeme davanja straže prije ovog događaja nosio svoje oružje, navodi da je on stražu davao nakon 02. svibnja 1991. godine, a ne onako kako je to konstatirao na tom zapisniku. Ne zna tko je naredio da se straža drži ali zna da su do njega došli njegovi susjedi koji su mu rekli da idu na stražu te da mora i on pa je tako i on išao na stražu. Navodi da on nije stražu davao kao lovac jer nije lovac, ali je imao registrirano lovačko naoružanje. O straži koju je držao nije sačinjavao nikakvo izvješće, nije zaduživao uniformu, nije zaduživao oružje jer je imao svoje. Znao je kada ponovno treba ići na stražu jer je postojao neki komandir koji je o tome odlučivao.

Tijekom dokaznog postupka kao svjedoci su saslušani Zvonimir Meković, Dalibor Križanović, Jurica Tolj, Vaso Stanivuković, Veljko Petričević, Petar Sedlar, Jasna Vodlaka, Franjo Trojak, Milan Cikovac, Slavica Balaban, Marko Todorić, Ljubica Roknić, vještak medicinske struke dr. Boris Dumenčić, izvršen je uvid u izvješće o uhićenju i dovođenju, traumatološki list na ime Meković Zvonimir i Križanović Dalibor, medicinsku dokumentaciju na ime Križanović Dalibor, u iskustvo o angažiranju jedinica JNA od 07.05.1991.g. komande 12. proleterske mehanizovane brigade, zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija, potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta na ime okrivljenog, zapisnik o pretrazi prijevoznog sredstva, izvadak iz matice rođenih na ime okrivljenog, potvrdu o imovnom stanju, te izvod iz KE i PE na ime optuženog.

Analizirajući navode optužbe i uspoređujući iste s navodima iznijete obrane optuženog Milana Marinkovića s ostalim izvedenim dokazima na glavnoj raspravi nedvojbeno je utvrđeno da je opt. Milan Marinković počinio kazneno djelo, a na način opisan u izreci ove presude.

U svojoj obrani na glavnoj raspravi opt. Milan Marinković u cijelosti je porekao počinjenje kaznenog djela. Iz njegove takove obrane proizlazi da je stražu u Borovu Selu davao poslije 02. svibnja 1991. godine, da nije znao da su oštećeni Zvonimir Meković i Dalibor Križanović kao pripadnici PU Osijek zarobljeni i odvedeni do vikendice u vlasništvu Đorđa Petričevića u predjelu Savulja sve do svog uhićenja, da je 02. svibnja 1991. godine bio sa svojom obitelji cijeli dan te da nije dolazio u vikendicu u vlasništvu Đorđa Petričevića u predjelu „Savulja“ i da toga dana nije bio u društvu sa Jovanom Jakovljevićem niti je toga dana vidio i tukao zarobljene i ranjene pripadnike policije Dalibora Križanovića i Zvonimira Mekovića.

Ovom dijelu obrane optuženog sud nije poklonio vjeru cijeneći ju neuvjerljivom i nelogičnom te očigledno sračunatom izbjegavanju njegove kazneno pravne odgovornosti.

Neuvjerljivost ovakve obrane optuženog proizlazi iz iskaza ispitanih svjedoka ošt. Zvonimira Mekovića, ošt. Dalibora Križanovića, Jurice Tolja, Veljka Petričevića, Petra Sedlara, a osobito iskaza Vase Stanivukovića.

Iz iskaza kao svjedoka ispitanog ošt. Zvonimira Mekovića proizlazi da je kao pripadnik specijalne jedinice policije pri PU Osijek kritične zgrade zajedno sa Daliborom Križanovićem bio na dužnosti na potezu Osijek-Dalj-Erdut jer su bile dojave da se prevozi oružje u mjestu Borovo Selo-Dalj-Erdut gdje dolaze osobe s područja Srbije i da se iste naoružavaju i grupiraju. Bili su u civilnoj odjeći u vozilu „Zastava 101“ bez policijskih

oznaka, da su u PP Dalj negdje iza ponoći išli promijeniti baterije za Motorolu koja im služi za vezu. Negdje oko 2,30 sati, 02.05. 1991.g. upali su u zasjedu kad su prošli kroz Borovo Selo iz smjera Dalja po prolasku pružnog prijelaza na jednoj krivini gdje misli da je već područje koje pripada Borovu Naselju. Misli da je od pruge gledano iz smjera Borova Naselja prema Dalju, Borovo Selo, a od pruge prema Vukovaru, Borovo Naselje. Zajedno s njima su u vozilu marke „Golf“ bez policijskih oznaka krenule i kolege Jurica Tolj i Mario Marinović i da su prvi vozilom išli oni (Tolj i Marinović) koji su također bili u civilnoj odjeći. Po prolasku navedene pruge vidjeli su pored ceste kojom su se kretali s njihove desne strane u njivama jedan drveni stup na kojem je bila zastava s oznakama četiri ćirilična S, radilo se o srpskoj zastavi. Vratili su se vožnjom unazad par metara i zaustavili vozila uz desnu stranu smjera kojim su se kretali prema naprijed. Iz vozila su izašli on i Križanović, dok je Marinović ostao u vozilu, a izašao je Jurica Tolj. Tu su razgovarali u smislu da skinu navedenu zastavu i činjenica je da je kolega Tolj otišao u smjeru gdje je visjela naprijed navedena zastava i kad je bio u neposrednoj blizini iste započela je pucnjava. Tada su on i Križanović bili u blizini njihovog auta i sjeća se da mu je puška ostala naslonjena na automobil i kako se pucalo prema njima prebacio se preko vozila u drugu stranu u zaklon, a da mu je puška ostala na onoj strani s koje se prebacivao. Nije mu jasno kako nisu i više bili pogođeni jer njima bočno i sprijeda iz svake grupe je pucalo po 20-ak naoružanih osoba i auto je bio toliko izrešetan da se odmah ugasio. Bio je pogođen u desni lakat, a ubrzo je i kolega Križanović također bio pogođen i to u lijevu i desnu ruku. Kod sebe je imao pištolj ali iz istog nije pucao jer kad je mislio pucati primijetio je da im prilazi veći broj ljudi i sigurno je da bi ih onda ubili da je pucao. Tolj je uspio pretrčati od mjesta gdje je bio kad je počelo pucanje do automobila i ući u isti te su se on i Marinović uspjeli izvući s tog mjesta. Vidio je da su pucali i prema automobilu u kojem su bili Marinović i Tolj i po zvuku se vidjelo da su pogađali automobil. Njemu i Križanoviću prišlo je najmanje 20-ak ljudi tu su ih naizmjenice počeli tući njih 4 -5 kundacima pušaka, rukama i nogama. Nakon toga su ih odveli u jednu vikendicu gdje su ih zatvorili, a usput su ih tukli i neki ljudi koji su izlazili iz kuća kundacima ili čime stignu. Navodi kako čovjek ni sam nije svjestan kako se nekih detalja sjeća, a kako nekih ne. Njemu su iz tog događaja ostale u sjećanju samo tri osobe dok ostale uopće ne bi mogao opisati ili prepoznati. Ostao mu je u sjećanju Šoškoćanin, Marko Lončarević i treća osoba koja mu se predstavljala kao „Mađar“. Od tog mjesta gdje su ih zarobili pješke su ih odveli do jedne kuće jedno 300 do 500 metara gdje su ostali negdje do jutarnjih sati, a onda su ih vozilom „Warburg karavan“ odvezli poljskim putem do jedne vikendice koja je bila u blizini Dunava. Uvjeren je da tada prvi put dolaze Šoškoćanin i Lončarević, koji su uživali neprikosnoven autoritet jer kada su oni govorili niti ih je tko prekidao niti bi nešto dobacivao i očigledno je da su ih ostali bespogovorno slušali, a čak misli i da tada prvi put dolazi i ona osoba koja se predstavila kao Mađar. Lončarevića je dobro poznavao jer su prije 1991. godine zajedno radili u II Policijskoj postaji u Osijeku. Sjeća se da je jedna osoba koja je bila s njima u vikendici rekla Šoškoćaninu i Lončareviću za njih da u oni one ustaše što su noćas zarobljene. Imali su u određenim trenucima i kad su ih prevozili neke deke na glavi da ne vide. Nije vidio i uvjeren je da ga nije ni Lončarević ni Šoškoćanin tukli. Nije primijetio ni da li ga je taj Mađar tukao osim što ga je Marko Lončarević ispitivao jer nije vjerovao da su slučajno prolazili kroz Borovo Selo te je Marko Lončarević rekao da ga vežu lisicama koje su imale lanac između i nakon što ga je taj Mađar vezao lisicama tada mu je stavio nož pod grlo. Ne može opisati поближе niti da je vidio osobe koje su tukle Dalibora Križanovića jer kada oni nisu vidjeli i njega i Križanovića su tukli i kolcima i na načine kao što je naprijed iznio ali nije vidio tko ih tuče. Bili su zatvoreni u prostoriji da su jedva stali njih dvojica i tukli su ih najčešće kolcima odmah dok otvore vrata. Jedino što je vidio da je Šoškoćanin prislonio pištolj na glavu Križanoviću i opalio s tim što šanžer nije bio u pištolju, odnosno pucao je u prazno. Iz te vikendice nisu ih pješke dugo vodili i kad su ih čamcem preko Dunava prebacili na srpsku

stranu imali su preko glave neke deke, ali iz razgovora zaključuje da su u čamcu bile dvije osobe. Kad su ih prebacili na drugu stranu došlo je jedno vozilo u koje su uveli njega i kolegu Križanovića. Dok su bili još u šumarku začula se pucnjava iz Borova Sela a kasnije je zaključio da se to radilo o akciji koja se dogodila u Borovu Selu, a o tome su čuli i u Novom Sadu. U Novom Sadu su ih odveli u sjedište Pokrajinskog SUP-a gdje je Križanoviću jedna osoba u policijskoj uniformi palicom najmanje dva-tri puta udarila po licu i leđima, a njemu je jedan policajac prislonio revolver na čelo ali nije pucao. Iz policije su ih odveli u bolnicu gdje su im pružili pomoć, a uvečer 02.05. 1991.g. su vraćeni, predani u Osijek policiji. Navodi da su ih u vikendicu iz koje će ih prebaciti čamcem preko Dunava na vojvodansku stranu doveli negdje u svitanje između 6 i 7 sati ujutro i misli da je netko spomenuo da će doći Šoškoćanin i Lončarević negdje oko 9 sati ujutro. Lončarević je rekao da ga vežu lisicama jer je znao da je vježbao borilačke vještine, a u to vrijeme imao je 32 godine, bio je visok oko 182 cm, težine oko 90 kilograma i bio je u dobroj formi. Šoškoćanin i Lončarević su bili u vikendici oko pola sata jer su ih tada ispitivali i tada ih nisu tukli. Prije nego što će doći Lončarević i Šoškoćanin tukli su ih, a također su ih tukli i nakon što on nije znao tj. nije ih vidio da su u vikendici. Križanović i on bili su praktično sve vrijeme u jednom WC-u malih dimenzija, dok se otvore vrata obojica su bila odmah na dohvat ruke, noge ili što su imale u ruci osobe koje su ih tukle. Kako tko otvori vrata tako ih udari. Određeni udarci su bili „tvrđi“ i zato je siguran da su ih tukli i tupo tvrdim predmetima, a što može biti i kundak puške, letva, šaka i slično. Tukli su ih dva sata prije nego što će doći Šoškoćanin i Lončarević i dva sata nakon što će oni otići. Svoe vrijeme su imali preko glave prebačenu deku, tako da nisu mogli vidjeti tko ih tuče. Samo u trenutku kad su ušli Šoškoćanin i Lončarević tada je jedan od njih dvojice rekao da im skinu deke s glave i tada ga je Lončarević prepoznao i rekao da mu vežu lisice i tada je vidio da je Šoškoćanin prislonio Križanoviću pištolj na čelo, tj. u potiljak, a prije toga je repetirao pištolj kao da se čini da je ubacio metak, te povukao obarač ali pištolj nije opalio jer najvjerojatnije okvir nije bio unutra. Nakon određenog vremena Šoškoćanin i Lončarević su najvjerojatnije izašli iz vikendice i ponovno su im prebacili deke preko glave tako da ništa nisu mogli vidjeti. Zbog toga nije vidio tko tuče njega i Križanovića. Tukli su ih istim intenzitetom prije i poslije što će doći Šoškoćanin i Lončarević. Jednostavno je dolazilo po njegovom dojmu više osoba i kako je tko dolazio nije dolazio da vidi kako su lijepi nego je dolazio da tuče ustaše i tko bi otvorio vrata WC-a taj bi ih i udarao. U navedenoj vikendici zadobio je najmanje 20 izuzeto teških udaraca od čega je najveći dio bio nekim tup tvrdim predmetom. Smatra da se nitko od njih nije htio blamirati tj. da ih nije dobro udario tako da je svatko uzimao nešto u ruke i udarao što jače da bi se pokazao pred ovim svojim kako tuče ustaše. Putem kojim su ih vodili od vikendice do čamca ne sjeća se da ga je netko tukao, deka mu je bila prebačena preko lica ali je mogao dolje gledati kuda ide i nije mogao vidjeti osobe pored sebe. Misli da je oko vikendice, tj. na licu mjesta bilo oko 10-ak ljudi, a što zaključuje po žamoru glasova. Navodi da osobe koje su na njih pucale i koje je vidio kad su im prišle su na sebi imale četnička obilježja i to misli na kokarde, imali su vojne čizme i hlače i po njemu su oni bili uniformirani i naoružane, te se ne bi ni u jednom trenutku sumnjalo tko stoji pred vama.

Navode ovoga svjedoka potvrđuje u bitnome i kao svjedok ispitan i ošt. Dalibor Križanović koji između ostaloga navodi da je za područje terena Dalj-Erdut bio zapovjednik voda pri jedinici za specijalne namjene te je 01. svibnja 1991.g. bio zapovjednik akcije jer su imali dojavu da će se vršiti naoružavanje pobunjenih Srba između sela Erdut-Dalj-Borovo Selo, bio je u vozilu „Zastava 101“ bez policijskih oznaka kao vozač, a s njim je bio i Zvonimir Meković, a u drugom također civilnom vozilu marke „Golf“ su bili Mario Marinović i Jurica Tolj te su svi bili u civilnoj odjeći. Veće je prošla ponoć kada su sva četvorica bili u PP Dalj gdje su zamijenili baterije za Motorole. Uputili su se cestom koja vodi kroz borovo Selo u pravcu Vukovara s tim što je prvo išlo vozilo „Golf“ koji je vozio Jurica

Tolj, a za njim su išli Meković i on. Kad su prošli prugu i izašli iz Borova Sela na krivini koja ide u lijevo se zaustavio Gol te se i on zaustavio. Desno u polju se vidjela nekakva zastava. Sjeća se da je Tolj izašao iz vozila, a izašli su i on i Meković i praktično kad su bili ispred njihovog vozila prišao im je i Tolj te je započela pucnjava prema njima. Odmah čim je započela pucnjava nije prošlo ni 30 sekundi Meković je bio ranjen u lakat, prebacio ga je preko haube do lijevog točka, a on je otišao do zadnjeg lijevog točka jer je u prvom momentu na njih pucano s desne strane gledano u pravcu kretanja, a kasnije je primijetio da je pucano i sa prednje strane, a djelomično i sa lijeve strane gdje je polje. Tolj je uspio otrčati do auta te su on i Marinović uspjeli vozilom otići u pravcu Vukovara te je vidio da se i po njima puca. Nesporno je da je ubrzo i on pogođen prvo u lijevu a onda u desnu ruku. Nakon ranjavanja nije mogao pružati otpor kao ni Meković i prema njima su prilazile naoružane osobe koje su ih zarobile. Prišlo im je oko 15-ak osoba i podijelili su se u dvije grupe koja je svaka okružila jednog od njih te su ih na tom mjestu tukli kundacima, rukama, nogama. Nakon što su ih pretukli gdje su ih zarobili vodili su ih 500 do 600 metara kroz selo gdje će ih poslije zatvoriti u jednu garažu. Dok su ih vodili putem su izlazile određene osobe iz kuća te su ih tukli kako je tko stigao, rukama, nogama, grabljama, nekim motkama i slično. Misli da je u sklopu zgrade u kojoj garaži su bili zatvoreni bila i njihova komanda. U svitanje, kad se počelo razdanjivati iz naprijed navedene garaže odvezli su ih u jednu vikendicu u blizini Dunava gdje su ih stavili u jedan WC-e. Većinu vremena su imali preko glave u tom WC-u prebačene deke ili jutene vreće. Dok su bili u WC-u su im ruke bile vezane nekom žicom. Na vratima tog WC sjeo je Marko Lončarević koji je razgovarao sa Mekovićem jer su se poznavali pošto su radili zajedno kao policajci. Pitao je kada će doći crveni križ, u smislu da im pruži pomoć, kada mu je Lončarević rekao „Ustašo tebi ne treba pomoć“ i pri tome ga više puta udario rukama i nogama s vrata. Tu u tom WC-u ih je tuklo više osoba, ali osim jedne osobe koja se predstavila kao Mađar druge ne može opisati jer su imali deke ili jutene vreće prebačene preko glave. Taj Mađar se izživljavao nad njima dvojicom, stavljao im je nož pod grlo, više je puta repetirao oružje, tj. pucao u prazno i tukao rukama i nogama, kundakom oružja i nekim drvenim predmetom. Sjeća se da su njega i Mekovića odveli do jednog čamca „čiklje“ i da su ih istim prevezli preko Dunava na obalu s druge strane Borova Sela. U čamcu su bile dvije ili tri osobe, te su imali preko glave ili deke ili jutene vreće. Tamo su ušli u crni Mercedes te su bili odvedeni u sjedište Pokrajinskog SUP-a gdje su ga čak i tamo tukli palicama. Odvedeni su u bolnicu u Novi Sad gdje im je pružena pomoć. Tu večer su 02.05.1991.g. bili razmijenjeni. Odmah kad su ih zarobili kod automobila jedna mu je nepoznata osoba rekla „Križanoviću, jebem ti mater ustašku, dolijao si, gdje ti je Tolj?“, ne sjeća se sa sigurnošću, ali vjerojatno kada su ih vozili preko Dunava ili već kad su bili na drugoj strani da se čula pucnjava iz Borova Sela u svezi poznatog događaja od 02. svibnja 1991. godine. Naglašava da su ga odmah kod automobila skinuli golog do pojasa i tako krvnički tukli da ne zna kako je uspio preživjeti. Sjeća se tek da kad je Lončarević došao da je rekao da je Meković jako dobro fizički pripremljen, obučen i da ga moraju vezati, u smislu da im ne bi pobjegao. U navedenu vikendicu su ih dovezli između 5 pa najkasnije do 7 sati. Gotovo je siguran da je Marko Lončarević onih 5 do 10 minuta što im je pametovao i razgovarao s Mekovićem bio oko sredine vremenskog perioda koliko su dugo bili u WC-u navedene vikendice. Ne sjeća se je li Šoškoćanin dolazio u vikendicu. Lončarević nije došao sam, s njim je došlo više osoba, a što je razaznao po glasovima i smatra da je zajedno s Lončarevićem najviše bilo 3 do 5 osoba. Praktično tko god je bio u blizini, držao neki položaj ili je bio tu na vikendici je najvjerojatnije došao da vidi ustaše i taj ih je tukao. Meković je bio bliže vratima, a činjenica je kako bi se vratila otvorila, kako bi tko došao na vrata taj bi ih tukao i udario. Bilo je perioda kada po 15-ak minuta se ništa ne događa, a onda naidu i kako tko stigne tako ih par puta udari, pa zatim vjerojatno slijedeći. Tu u vikendici su mu stavljali nož pod grlo, repetirali oružje i na razne načine tukli rukama, nogama, tupo tvrdim predmetom što može biti kundak

puške ili drugim drvenim predmetima, a i u Novom Sadu je prilikom ispitivanja dobio „poštenih batina“. Meković je bio prvi na udaru jer je bio bliži vratima i njemu (Mekoviću) zadaju dva-tri udarca, a zatim njemu udarac-dva, pa onda najvjerojatnije slijedeći. Dobio je dosta udaraca ali ipak nešto manje nego Meković. Dobio je najmanje 10 udaraca tupo tvrdim predmetima i najmanje isto toliko rukom, dok se ne sjeća da je dobivao udarce nogom iz razloga što ga nogom nisu mogli udarati jer je Meković bio ispred njega, a Mekovića su udarali nogom. Kada su ih vodili iz vikendice u čamac, a vikendica je bila blizu obale Dunava, dok su ih vodili imao je prebačenu deku preko glave i siguran je da mu je cijev puške dodirivala leđa i zadobio je nekoliko sporadičnih udaraca u leđa i stražnjicu. Osobe koje su ih zarobile dijelom su bile obučene u uniformu, dijelom u civilu, u potpunosti, a i djelomično u vojnim odorama i svi su bili naoružani. Po njegovu mišljenju znali su o kome se radi, tko su osobe koje su zarobili jer su ga znali po imenu, a i pitali su ga za kolegu Tolja.

Iskaze ispitanih svjedoka ošt. Zvonimira Mekovića i Dalibora Križanovića sud je u cijelosti uvažio kao istinite i uvjerljive budući su isti međusobno u bitnome podudarni te sa dosta detalja i životno opisuju okolnosti pod kojima je došlo do napada na njih te zarobljavanja od strane pripadnika srpske paravojske te postupanje prema njima do trenutka predaje vlastima Republike Hrvatske.

Istinitost iskaza oštećenih Zvonimira Mekovića i Dalibora Križanovića proizlazi dijelom iz iskaza saslušanih svjedoka Jurice Tolja, Petra Sedlara, Veljka Petričevića i Vase Stanivukovića.

Tako iz iskaza svj. Jurice Tolja proizlazi da je noć 01/02. svibanj 1991. godine bio policijski službenik PU osječke u rajonu kod Dalja - Erduta - Borova Sela, da su bile dvije patrole u dva vozila, da je u jednoj bio on i pričuvni policajac Marinović, a u drugom vozilu kolege Križanović i Meković, da su sva četvorica u dva automobila cestom Dalj-Vukovar prošli kroz Borovo Selo i na izlazu iz Borova Sela kod krivine sjeća se da su zastali na jednom mjestu gdje je bilo osvjetljenje. Sjeća se da je Marinoviću rekao da ostane u autu, a on Križanović i Meković su izašli iz automobila i razgovarali te su sva četvorica bili u civilnoj odjeći. U trenutcima dok su razgovarali na njih je otvorena vatra, ranjen je u desno stopalo, ali je uspio utrčati u automobil. Ni on ni kolega nisu uzvraćali na paljbu koja je bila usmjerena prema njima već su odmah nakon što je utrčao u automobil krenuli istim u pravcu Vukovara. Dok su startali automobil prema njima se pucalo iz svih smjerova i auto je bio izrešetan s prednje desne strane, a bio je pogođen i kolega Marinović u predjelu glave. Sam događaj zbio se između 2 i 3 sata dana 02. svibnja 1991. godine.

Iz iskaza svjedoka Petra Sedlara proizlazi da je od Đorđa Petričevića zvani Okonja nakon događaja u Borovu Selu 02. svibnja 1991.g. čuo da su u njegovoj vikendici bila dva Hrvatska policajca te mu je osobno rekao da je bio spreman iste likvidirati, da je njegova vikendica bila zadnja do Dunava, odnosno prva do Dunava, da je Okonja bio „njihov“ kolega i tu se moglo raditi što se htjelo i određivati što se radi.

Iz iskaza svjedoka Veljka Petričevića proizlazi da je prije događaja u Borovu Selu 02. svibnja 1991. godine do njega došao Boro Bogunović iz Negoslavaca i rekao da bi trebao čamcem prevesti oružje s područja Republike Srbije na obalu kod Borova Sela, da je dva puta prenio svojim čamcem oružje i zna da je traktor sa prikolicom čekao i da je u isti utovareno oružje i da je tog puta kad je prevozio oružje dobio jednog „Tomsona“, da je 01.05. 1991.g. bio na straži u svojoj ulici jer su se u to vrijeme držale straže. Noć 1/02.05. 1991. godine čuo je kao i drugi mještani Borova Sela da su uhvaćena dva specijalca koja su pokušala skinuti

zastavu na izlasku iz Borova Sela. Tu noć otišao je u dvorište gdje je bila mjesna zajednica i ta dva policajca imala su lisicama vezane ruke pozadi na leđima, vidio je da su ranjeni i ostalo mu je u sjećanju da je krupniji govorio da nije ni znao koliko čovjek može izdržati a da dobiva batine, da je bilo puno dvorište i on se više ne sjeća tko je bio. Negdje oko 11 sati 02.05. 1991.g. kod njega kući je došao David Češić zvani „Češo“ i rekao da bi trebali otići do vikendice njegova oca (Đorđa Petričevića zvani „Okonja“) iz razloga da ona dva policajca njegovim čamcem prevezu preko Dunava, da bi im se u Novom Sadu pružila pomoć. Sa „Češom“ je otišao do vikendice njegova oca i sjeća se da su ta dva policajca sjedili u WC-u a s vezanim rukama lisicama iza leđa, a preko glave su imali neke deke, te su on i Češić Davir njegovim čamcem prevezli navedena dva policajca i zna da su u čamcu preko njih bile prebačene deke, a isti su bili mirni te se plašio da ne bi iskočili pa da još odgovara za njih. Kada su prešli na obalu Dunava na strani Republike Srbije tamo ih je čekao njegov brat Veselko Petričević sa crnim Mercedesom koji su imali, s njegovim bratom je bila najmanje jedan ili dvije osobe, ali se ne sjeća tko je to bio. Vidio je da su ova dva policajca sjela na zadnje sjedište u automobil, a nakon toga su se on i David vratili na ovu stranu Dunava. Nije siguran da li kada su se vraćali ili dok su još išli tamo se čula pucnjava iz pravca Borova Sela. Sjeća se da je nakon par dana Marko Lončarević rekao za onog krupnijeg specijalca da je isti bio obučen kao policajac i vrlo umješan u tuči. Ne sjeća se da je Marka Lončarevića vidio tu noć u dvorištu mjesne zajednice kada je vidio navedene specijalce. Ne zna je li netko organizirao mještane Borova Sela kritičnog događaja 02.05.1991.g. jedino zna da je Štab TO bio u dvorištu gdje je mjesna zajednica i to u prostorijama iznad kina, ali on nije išao tamo i zna da je Vukašin Šoškoćanin bio komandant, a ne zna tko je još bio s njim. Navodi da je sigurno da navedena dva policajca nisu bili sami u vikendici njegova oca jer tamo je bila i straža. Misli da je bilo oko desetak ljudi ali ne sjeća se niti jednog imena, ne sjeća se da je tamo bio Vukašin Šoškoćanin niti Marko Lončarević.

Na koncu o uvjerljivosti iskaza kao svjedoka ispitanih oštećenih Zvonimira Mekovića i Dalibora Križanovića u dijelu u kojem opisuju svoj boravak u predmetnoj vikendici govori i iskaz ispitanog svjedoka Vase Stanivukovića. Iz njegova iskaza proizlazi da je Đorđe Petričević zvani „Okonja“ poslije podne ili tu večer 01.05.1991.g. rekao da će uzeti njegov čamac kao i čamac od komšije Škoc Josipa, 02.05. 1991.g. oko 9 sati krenuo je prema vikendici Đorđa Petričevića zvani „Okonja“ iz razloga da vidi gdje je njegov čamac. Vrlo brzo je došao do vikendice i zna da u blizini ima još vikendica te je vidio Iliju Gajića zvanog „Iko“, koji je inače odselio u Srbiju, Marka Todorica, Čučus Radu koji je u međuvremenu umro, Ivan Hideka, svoga tetka koji je u međuvremenu umro, Nikolu prezimena ili nadimka „Kurta“, njegovog sina Mišu, Đorđa iz Dalja, Jakovljević Jovana ili Jovicu i Veljka Petričevića. Bio je i Đorđe Petričević zvani „Okonja“ od kojeg je čuo da u njegovoj vikendici drže dvojicu zarobljenih „Ustaša“, s njim je išao i Josip Škoc da vidi čamac, ali se isti odmah vratio nazad. Za nešto manje od sat vremena došao je Šoškoćanin za kojeg misli da je Vukašin i Branislav Vukotić. Sjeća se da su Šoškoćanin, osoba po nadimku „Šubara“ i Ivan Brozinčević koji je iz Bača išli u jednu manju vikendicu koja je u blizini vikendice u kojoj su držali onu dvojicu „Ustaša“ radi nekog dogovora, a išao je najvjerojatnije još netko, samo se više ne sjeća tko. Sjeća se da je inače tu kad se dolazilo do vikendice vlasništvo „Okonje“ je bila straža. Vidio je kada su Šoškoćanin, Jovan ili Jovica Jakovljević i Kurta Mišo ušli u vikendicu, a tada je vidio i dvije osobe koje su bile u WC-u „Okonjine“ vikendice, vidio je da je Šoškoćanin izvadio pištolj i počeo tući jednu od onih osoba koje su bile u tom WC-u. Vidio je da je Jakovljević zvani „Tucko“ uzeo neku letvu i da je počeo tući jednu od one dvije osobe kao i da je Mišo Kurta također udario jednu od tih osoba, ali dok je to vidio netko je zatvorio vrata jer on je to gledao kroz vrata koja su bila poluotvorena, a s udaljenosti 15-ak metara i činjenica je da mu ništa nije zaklanjalo pogled i da je ovo što je opisao dobro vidio. Nakon što

su se zatvorila vrata čuo je jauke, čuo je da neke osobe nekog tuku, a čuli su se čak i tupi udarci, zašto pretpostavlja da potiču od one letve koji je udarac vidio, ne zna da li je eventualno bila još neka osoba unutra u vikendici ali je siguran da nakon što su se zatvorila vrata su u vikendici bili Šoškoćanin, Jakovljević zvan „Tucko“ i Kurta Mišo kao i dvije osobe koje su bile u WC-u. Sjeća se da ga je Đorđe Petričević tjerao da ode jer mu je govorio da je vidio čamac i da tu nema više što tražiti. Ostao je u blizini te vikendice i vidio je kada su izveli one dvije osobe. Sjeća se da su višoj osobi lisicama ili sličnim sredstvom vezali ruke na leđima, drugu osobu nisu vezali. Vidio je da su te dvije osobe pretučene, a posebno ova viša osoba. Ove osobe su imale dijelove civilne odjeće ali su bili bos i bez obuće. Vidio je krv po tijelu obje osobe i po odjeći, a posebno je s ovog višeg sve kapala krv. TE dvije osobe vodili su do Dunava u čamac. Praktično su ih vodili Jakovljević koji je par puta i tu vani nogom udarao u stražnjicu barem jednog od dvije osobe, a isti je i nož bajonet stavljao pod vrat jednoj od osoba pa nije siguran da li ga je ubo, pa je uslijed toga curila krv ili je krv kapala zbog ranijih batina. Kurta Mišo je također išao uz ove dvije osobe, misli da u čamac u koji su natjerali ove dvije osobe je ušao Branko Vukotić i osoba koju zna po nadimku „Čita“. Nakon što je vidio zajedno s Markom Todoricom se uputio svojoj kući, a prvenstveno ga je Đorđe tjerao kući i rekao mu je da ne smije nikome reći što je vidio. Kad se vraćao kući bilo je već prošlo podne, misli da je moglo biti oko 13 ili 14 sati. Nije imao sat i ne može baš točno opisati svaki detalj ali može reći da ono kada je vidio da su Šoškoćanin, Jakovljević i Kurta Mišo ušli u vikendicu i da kada će izvoditi one osobe je prošlo jedno sat vremena te da je to maltretiranje znači trajalo oko sat vremena. Dalje navodi da je vidio kada je Marinković u vikendicu ušao s drvenim predmetom koji slični štaki, a nije vidio da ih je tukao kada su ih vodili prema čamcu. Misli da je Veljko Petričević bio tu u blizini i ne sjeća se da je ulazio u vikendicu gdje su bila dva zarobljena policajca, ne sjeća se da je na vikendici bio David Češić zvan „Češo“.

Iskazima rečenih svjedoka u naprijed rečenom dijelu sud je poklonio vjeru cijeneći ih uvjerljivim i logičnim. Iskazi su ovih svjedoka međusobno u bitnome podudarni te su podudarni i sa iskazima ispitanih ošt. Zvonimira Mekovića i Dalibora Križanovića.

Istina, postoje i određene nesuglasnosti u iskazima svjedoka Vase Stanivukovića sa iskazom svjedoka Veljka Petričevića glede osoba koje su kritične zgrade bile nazočne ispred vikendice Veljka Petričevića, u pogledu osoba koje su prevezli oštećenike čamcem preko Dunava u Republiku Srbiju.

Naime, iz iskaza svjedoka Veljka Petričevića proizlazi da je do predmetne vikendice svoga oca došao oko 11 sati te da je on sa Češić Davidom čamcem prevezao oštećenike preko Dunava u Republiku Srbiju, dok iz iskaza svj. Vase Stanivukovića proizlazi da su oštećenike prevezli Branko Vukotić i osoba koju zna po nadimku „Čita“.

Navedena nesuglasnost između iskaza Vase Stanivukovića i svjedoka Veljka Petričevića nije od značaja za ocjenu istinitosti iskaza rečenih svjedoka kao cjeline budući su isti ustvari u bitnome međusobno podudarni. Činjenica je da je svjedok Veljko Petričević bio kritičnog dana kod vikendice svoga oca, da je u blizini iste (po kazivanju oba svjedoka) bilo više osoba, da su dvije osobe prevezle oštećene čamcem preko Dunava. Okolnost što Vaso Stanivuković u svom iskazu spominje da su to učinili Branko Vukotić i osoba po nadimku „Čita“, a da se ne sjeća da je na vikendici bio David Češić zvan „Češo“, dok s druge strane iz iskaza svjedoka Veljka Petričevića proizlazi da su oštećene policajce preko Dunava čamcem prevezli David Češić zvan „Češo“ i on, ne govori ustvari o neuvjerljivosti iskaza svj. Vase Stanivukovića. Ova nesuglasnost u iskazu svj. Vase Stanivukovića u pogledu identiteta osoba

koje su čamcem prevezle oštećenike preko Dunava, nevažna je za ocjenu iskaza svjedoka Vase Stanivukovića kao uvjerljivog, budući je nedvojbeno utvrđeno da su ustvari dvije osobe prevezle oštećenike preko Dunava u Republiku Srbiju.

Analiziramo li iskaze ispitanih oštećenih Zvonimira Mekovića i Dalibora Križanovića te svjedoka Jurice Tolja, Petra Sedlara, Veljka Petričevića i Vase Stanivukovića utvrđeno je da su Zvonimir Meković i Dalibor Križanović bili pripadnici PU Osijek, da su 02. svibnja 1991.g. bili u redovitoj policijskoj ophodnji, da su istoga dana oko 2,30 sati nepoznati pripadnici srpske paravojske napali policijsku ophodnju PU Osijek u kojoj su između ostalih bili Zvonimir Meković i Dalibor Križanović kojom prilikom su isti i ranjeni vatrenim oružjem, da su tom prilikom i ranjeni, da su in i ranjene pripadnici srpske paravojske zarobili a potom bez pružanja medicinske pomoći odveli u zahod vikendice u vlasništvu Đorđa Petričevića zvanog „Okonja“ u predjelu Savulja, da su za vrijeme dok su bili zarobljeni i zatvoreni u zahodu rečene vikendice preko glava imali prebačene deke te da su i za vrijeme boravka u toj vikendici i u tom zahodu ranjene i iznemogle pripadnici srpske paravojske tukli letvama, rukama i nogama po tijelu.

Na zaključak da se u konkretnom slučaju radilo o napadu srpskih paravojskih postrojbi proizlazi ne samo iz iskaza oštećenika Mekovića i Križanovića, točnije opisa napada na njih, osoba koje su pucale na njih (oštećeni Meković navodi kako su imali četnička obilježja, kokarde, vojne čizme i hlače, ni iz jednog trenutka ne bi sumnjali tko stoji pred vama, a slično u svome iskazu govori i Križanović), nego i iz iskaza svj. Veljka Petričevića. Iz iskaza ovoga svjedoka proizlazi da su te postrojbe bile organizirane i ustrojene budući su imali svoj štab i svoga komandanta, da su bile naoružane, da je naoružavanje istih bilo sustavno i organizirano te je u tim djelatnostima sudjelovao i sam svjedok Veljko Petričević prebacivanjem oružja iz Srbije u Republiku Hrvatsku čamcem preko Dunava, gdje je to naoružanje po prebacivanju preuzimano traktorima od strane drugih osoba i dalje očigledno dijeljeno drugim osobama. Sve naprijed navedeno znači da je postojala i funkcionirala zapovjedna linija. To se ogledalo u činjenici da su bili organizirani punktovi na kojima su se davale naoružane straže, a osobito u napadu iz zasjede na policijsku ophodnju Hrvatske policije kritične zgrade.

Iz nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke dr. Borisa Dumenčića utvrđeno je da je prilikom ranjavanja Zvonimir Meković zadobio strijelnu ranu desnog lakta sa strijelnim prijelomom gornjeg dijela desne palčane kosti, da je osim toga zadobio ranu razderotinu na tjemenu – zatiljnom dijelu glave desno, nagnječenje kože na nosu te prijelom nosnih kostiju sa krvarenjem iz nosa, prijelom rebra lijevo od sedmog do devetog rebra, nagnječenja u području zdjelice lijevo i na slabinama lijevo. Po mišljenju vještaka strijelna rana desnog lakta sa prijelomom gornjeg dijela desne palčane kosti kvalificirana je kao teška tjelesna ozljeda nastala djelovanjem projektila ispaljenog iz ručnog vatrenog oružja, dok su nagnječenja na slabinama lijevo i prijelom rebra lijevo od sedmog do devetog rebra jedna cjelina koja se cjelovita ozljeda kvalificira kao teška tjelesna ozljeda nastala najvjerojatnije direktnim udarcem tupo tvrdog sredstva (udarac stopalom, koljenom ili bilo kojim sredstvom iz okoliša). Rana razderotina na tjemeno-zatiljnom dijelu glave desno kvalificirana je kao tjelesna ozljeda (iaka) koja je mogla nastati ili udarcem tupo tvrdog sredstva ili padom na tjemeno zatiljni dio glave. Nagnječenja u području zdjelice lijevo (odostraga i bočno lijevo) kvalificirane su kao tjelesne ozljede lake nastale djelovanjem najmanje dva udarca tupo tvrdog sredstva slabog intenziteta. Nagnječenje kože na nosu te prijelom nosnih kostiju sa krvarenjem iz nosa čine jednu cjelinu. Iz medicinske dokumentacije nije jasno radi li se o prijelom nosa sa ili bez pomaka. U koliko je postojao pomak tada se radi o teškoj tjelesnoj ozljedi, a u koliko nije bilo pomaka prelomljenih kostiju nosa tada se radi o tjelesnoj ozljedi

(lakoj), a ozljeda je nastala udarcem tupo tvrdog sredstva srednje jakog do jakog intenziteta i mogla je nastati udarcem stopala obuvenog u obuću, udarcem zatvorene šake ili bilo kojeg sredstva iz okoliša.

Oštećeni Dalibor Križanović je prema nalazu i mišljenju vještaka med. struke dr. Borisa Dumenčića zadobio strijelnu ranu lijeve podlaktice sa strijelnim prijelomom lijeve lakatne kosti, strijelnu ranu desne nadlaktice, nagnječenje i oguljotinu gornje vjede lijevog oka, nagnječenje i oguljotine na licu desno, te ranu razderotinu gornje usnice. Po mišljenju vještaka strijelna rana lijeve podlaktice sa strijelnim prijelomom lijeve lakatne kosti kvalificirana je kao teška tjelesna ozljeda nastala djelovanjem projektila ispaljenog iz ručnog vatrenog oružja. Strijelna rana desne nadlaktice kvalificirana je kao tjelesna ozljeda (laka) nastala djelovanjem projektila ispaljenog iz ručnog vatrenog oružja. Ostale ozljede su kvalificirane pojedinačno i u svom zbroju kao tjelesne ozljede (lake) nastale djelovanjem najmanje dva udarca tupo tvrdog sredstva slabog intenziteta (najvjerojatnije udarci šakama).

Nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke sud je uvažio kao stručan i nepristran dan u skladu s pravilima struke.

Glede pitanja je li između ostalih i okr. Milan Marinković tukao kritične zgone zarobljene pripadnike policije oštećene Zvonimira Mekovića i Dalibora Križanovića za vrijeme dok su isti bili zatvoreni u zahodu predmetne vikendice, sud nije povjerovao navodima obrane optuženog Milana Marinkovića u kojima poriče da je tukao oštećenike kritične zgone, da kritične zgone uopće nije znao za zarobljavanje dva pripadnika Hrvatske policije i da su isti uopće smješteni u predmetnoj vikendici, a kamoli da je bio na toj vikendici kritičnog dana i da je tamo udarao oštećenike.

Navode ovakve obrane optuženog sud nije uvažio budući su isti neuvjerljivi, nelogični, u suprotnosti s izvedenim dokazima te su očigledno usmjereni izbjegavanju njegove kazneno pravne odgovornosti.

Kao prvo iz iskaza svjedoka Veljka Petričevića između ostaloga proizlazi da je noć 01./02. svibanj 1991.g. čuo kao i svi mještani Borova Sela da su uhvaćena dva specijalca i da su isti bili u dvorištu mjesne zajednice te da je bilo puno ljudi u dvorištu. Već iz ovog dijela iskaza svj. Veljka Petričevića, a i s obzirom na okolnosti pod kojima su napadnuti Hrvatski policajci (oko 2,30 sati, na ulazu u Borovo Selo, velika količina ispaljenih metaka) te činjenicu da je i sam okrivljeni bio pripadnik srpske paravojske budući je držao stražu u Borovu Selu (o čemu će nastavno biti više govora), jasno proizlazi da su ovi navodi svjedoka Veljka Petričevića istiniti te da su doista svi u Borovu Selu pa tako i optuženi zasigurno čuli i za napad i za zarobljavanje Hrvatskih policajaca.

Nadalje, iz iskaza svjedoka Vase Stanivukovića vidljivo je da je isti prepoznao i opisao upravo opt. Milana Marinkovića kao osobu koja je kritične zgone zajedno sa Jovanom Jakovljevićem tukao zarobljene i ranjene policajce kritične zgone u vikendici Veljka Petričevića zvanog „Okonja“. Tako između ostalog svjedok Vaso Stanivuković navodi da je vidio kada su Šoškoćanin, Jakovljević Jovan ili Jovica i Kurta Mišo ušli u vikendicu, a tada je vidio i dvije osobe koje su bile u WC-u Okonjine vikendice, da je Šoškoćanin izvadio pištolj i počeo tući jednu od osoba koje su bile u tom WC-u, da je Jakovljević zvani „Tucko“ uzeo neku letvu i da je i on počeo tući jednu od one dvije osobe, da je Mišo Kurta također udario jednu od tih osoba ali dok je to vidio je netko zatvorio vrata i da je to gledao sa udaljenosti 15-ak metara kroz vrata koja su bila poluotvorena i ništa mu nije zaklanjalo pogled te je dobro

vidio ovo što je opisao, a nakon što su se zatvorila vrata čuo je jauke, čuo je da neke osobe nekog tuku a čuli su se čak i tupi udarci zašto pretpostavlja da potiču od one letve koji je udarac vidio, da ne zna da li je još neka osoba bila unutra u vikendici ali je siguran da nakon što su se zatvorila vrata su u vikendici bili Šoškoćanin, Jakovljević zvan „Tucko“ i Kurta Mišo, da je vidio kada su izveli one dvije osobe, da su višoj osobi sa lisicama ili sličnim sredstvom vezali ruke na leđima, da drugu osobu nisu vezali, da su te dvije osobe pretučene, a posebno ova viša osoba da su te osobe imale dijelove civilne odjeće, ali su bili bos i bez obuće, da je vidio krv po tijelu obje osobe i po odjeći, a posebno s ovog višeg je sve kapala krv, da su ih vodili do Dunava i praktično su ih vodili Jakovljević koji je par puta i tu vani nogom udarao u stražnjicu barem jednog od dvije osobe, da je i Kurta Mišo također išao uz ove dvije osobe. Dalje navodi za Jovana Jakovljevića da je bio u njegovoj kući u Borovu, u Buličevoj ulici, da je isti 1955. godište, da živi negdje u Srbiji gdje je pobjegao preplivavši Dunav da bi izbjegao hapšenje. Za Mišu Kurta je naveo da je isti živio u Buličevoj ulici u Borovu Selu, da je godinu-dvije stariji od njega, da je visok negdje 178 do 180 cm, krupnije građe u to vrijeme, 80 do 85 kg, uredno podšišan, bez brade, brkova, da je imao smeđu kosu, da mu ga je teško sada opisati ali da nema dvojbe oko njegova identiteta jer ga je znao kao mještana Borova Sela, znao je u kojoj kući živi, ali u njegovu kuću nije zalazio. Navodi da je znao još jednu osobu istog imena i nadimka također Mišo Kurta, a radi se o imenu Mišo ili slično, a prezimena Puškar koji je živio u Ul. Vladimira Nazora br. 4 i isti je preminuo prije dvije godine, da je isti bio 5-6 cm viši od njega (Vase Stanivukovića koji za sebe navodi da je bio visok između 178 i 180 cm 1991. godine i bio je težak oko 70 kg), mršaviji, neobrijan i općenito neuredan, da je negdje 1942.-1943. godište, te je imao crnu kosu, više izduženo lice, da su i Mišo Kurta iz Buličeve ulice i Mišo Kurta prezimena Puškar iz Ul. Vladimira Nazora radili u Kombinat „Borovo“, s tim što je jedan radio u gumari, a jedan u valjari, ali ne zna koji je gdje radio, da ih je razlikovao u vrijeme događaja 1991.g. na način da je Mišo Kurta prezimena Puškar u odnosu na Mišu Kurta iz Buličeve ulice bio 5-6 cm viši, mršaviji, imao je crnu kosu, tj. tamniju u odnosu na Mišu Kurtu iz Buličeve ulice koji je imao smeđu kosu, da je uvijek bio općenito neuredan i neobrijan, dok je Mišo Kurta iz Buličeve ulice uvijek bio uredan, obrijan, da kada je u iskazu od 26. listopada 2010.g. spominjao Mišu Kurtu iz Buličeve ulice nije znao prezime te osobe.

Ovaj dio iskaza svjedoka Vase Stanivukovića sud je uvažio cijeneći ga istinitim i uvjerljivim budući detaljno i okolnosno opisuje događanja koja je vidio kritične zgrade te je isti u bitnome podudaran iskazima kao svjedoka saslušanih ošt. Zvonimira Mekovića i Dalibora Križanovića te Veljka Petričevića. Okolnost što u dijelu iskaza svj. Stanivuković navodeći koje je osobe vidio po dolasku do „Okonjine“ vikendice između ostaloga navodi da je vidio i Nikolu Kurtu i njegova sina, ne ukazuje na zaključak da se svjedok Stanivuković zabunio u pogledu identiteta osobe koju je vidio kritične zgrade budući iz ostatka njegova iskaza proizlazi da je on znao za postojanje dviju osoba sa istim nadimkom „Mišo Kurta“, a koje je osobe svjedok jasno razlikovao budući ih je detaljno i opisao, te već s obzirom na taj njegov opis tih dviju osoba očigledno nije postojala mogućnost zabune o identitetu te osobe koju je vidio kod vikendice Đorđa Petričevića zvan „Okonja“.

Svjedok Vaso Stanivuković u svom iskazu govori o detaljima koje ustvari na sličan način opisuju i sami oštećenici koji zbog prebačenih deka preko glave nisu vidjeli tko ih je tukao kritične zgrade. O tim detaljima može govoriti samo osoba koja je kritične zgrade bila u blizini vikendice Đorđa Petričevića zvanog „Okonja“ u kojoj su bili zatvoreni i fizički zlostavljani oštećenici i koja je vidjela događanja kritične zgrade vezana uz zlostavljanje zarobljenih i ranjenih pripadnika policije. Tako primjerice svjedok Vaso Stanivuković navodi mjesto gdje je vidio zarobljene policajce (WC vikendice), o čemu su govorili i sami

oštećenici, opisuje trenutak ulaska opt. Milana Marinkovića, Šoškoćanina i Jovana Jakovljevića te trenutak kada su isti udarali oštećenike, predmete kojima su zadavali te udarce, nakon zatvaranja vrata vikendice čuo je jauke oštećenika i udarce koje su trpili, o čemu također u svojim iskazima govore oštećenici. Zatim opisuje fizički izgled oštećenika u trenutku izlaska iz vikendice, da su obojica bili u dijelovima civilne odjeće, da su višljaj osobi bile lisice na rukama (iz iskaza samih oštećenika je jasno da je vezan bio samo Zvonimir Meković), dok druga osoba nije bila vezana (iz iskaza oštećenika očigledno Dalibor Križanović), da je vidio krv po odjeći i tijelu tih oštećenika, da su obje osobe bile pretučene pogotovo ova viša (jasno proizlazi iz iskaza oba oštećenika da se radi o Zvonimiru Mekoviću, budući je upravo on kritične zgrade zadobio više udaraca), da je Jakovljević i vani nogom udario u stražnjicu barem jednog od dviju osobe (što jasno proizlazi iz iskaza ošt. Dalibora Križanovića).

S obzirom na ove detalje u iskazu svjedoka Vase Stanivukovića o kojima govore i svjedoci ošt. Zvonimir Meković (da su ih tukli tupo tvrdim predmetom koji može biti između ostalog i letva, štaka, kundak puške i slično, da je bio vezan lisicama, da su njega više tukli od Dalibora Križanovića, da su ih preko Dunava prebacili na Srpsku stranu čamcem) i Dalibor Križanović (da su po zarobljavanju odvezeni u vikendicu i zatvoreni u jedan WC, da ga je tuklo više osoba, da su više tukli Mekovića, da su ga tukli između ostalog tupo tvrdim predmetom što može biti kundak puške ili neki drugi drveni predmet, da mu je dok su ih vodili prema Dunavu cijev puške dodirivala leđa te je zadobio nekoliko sporadičnih udaraca u leđa i stražnjicu, da su čamcem prevezeni preko Dunava), s obzirom na način kako to opisuje, očigledno je da Vaso Stanivuković u svome iskazu govori o nečemu što je osobno vidio te nema razloga zašto bi ustvari lažno teretio svojim ovakvim iskazom okrivljenog Milana Marinkovića.

Nadalje, uvjerljivost iskaza svj. Vase Stanivukovića u ovom dijelu ustvari proizlazi i iz iskaza svjedoka Veljka Petričevića iz kojeg je vidljivo da su doista u vikendici njegova oca Đorđa Petričevića zvanog „Okonja“ bila zatvorena dva Hrvatska policajca, da je siguran da navedena dva policajca nisu bila sama u vikendici njegova oca jer da je tamo bila i straža te je bilo oko 10-ak ljudi ali se ne sjeća ni jednog imena.

Ovakvim iskazom Veljko Petričević ustvari potvrđuje dio navoda svjedoka Vase Stanivukovića da je u blizini vikendice Đorđa Petričevića kritične zgrade bilo više osoba, s tim što se pojedinih od tih nazočnih osoba prisjetio Vaso Stanivuković, za razliku od Veljka Petričevića koji se nije mogao prisjetiti koje je osobe vidio kritične zgrade kod vikendice svoga oca.

Istina, na glavnoj raspravi Vaso Stanivuković je djelomično odstupio od svog ranijeg iskaza navodeći da se u njegovom ranijem iskazu radi o nekoj grešci jer postoji neki drugi Mišo Kurta i to Mišo Puškar zvanu Kurta, da on slabije čuje, pa je možda krivo razumio pitanje, pa ga se pogrešno razumjelo, te je naveo da osoba koja sjedi u sudnici nije osoba koja je kritične zgrade bila na Okonjinoj vikendici jer da je tamo bio ustvari Mišo Kurta koji mu je poznat kao Mišo Puškar. Međutim, ovakvoj izmijeni iskaza svjedoka Vase Stanivukovića sud nije poklonio vjeru cijeneći ovaj iskaz neuvjerljivim i očigledno sračunatim pogodovanju obrani okrivljenog. Na takav zaključak upućuju razlozi kojima opravdava ovo svoje odstupanje koji su krajnje neuvjerljivi pogotovo ako se imaju u vidu njegovi raniji iskazi u kojima je detaljno opisao razlikovanje između dviju osoba istoga nadimka Mišo Kurta tj. okrivljenog i Miše Puškara zvanog „Kurta“, te iz istih nedvojbeno proizlazi da je bio siguran da kritične zgrade ispred Okonjine vikendice nije bio Mišo Puškar zvanu Kurta, nego upravo

opt. Milan Marinković zvani Mišo Kurta, budući su te dvije osobe s obzirom na opis istih kako ga je dao Vaso Stanivuković, a i svjedok Petar Sedlar, potpuno različite.

Da je Mišo Kurta kojega u svom iskazu spominje svj. Vaso Stanivuković doista opt. Milan Marinković upućuje između ostalog nesporna činjenica iz obrane okrivljenog da njega u kući zovu „Mišo“ te da ga u Borovu Selu neki mještani poznaju i pod nadimkom „Kurta“ i pod nadimkom „Groca“, da je u to vrijeme 1991. godine bio visok oko 178 cm, težak 76 do 80 kg, a kosa mu je bila kestenjaste boje. U tom pravcu da je upravo okr. Milan Marinković osoba koju je svj. Vaso Stanivuković poznavao po nadimku „Mišo Kurta“ proizlazi na koncu i iz iskaza svj. Petra Sedlara koji je između ostalog naveo da osobu koju zna po nadimku „Mišo Kurta“ je prezimena Marinković i on ga zna kao Marinković Mišu zvani „Kurta“ koji je živio u Borovu, Partizanska br. 52, te da su u Borovu Selu još jedino Puškar Mišu također zvali nadimkom „Kurta“ koji je preminuo nakon 1991.g. i koji je živio u Ul. Vladimira Nazora br. 4 ili 6, i koji je negdje 1940. godišta, te opisuje optuženog Marinkovića kao osobu visine 175 i 180 cm, teškog oko 80 kg, u licu tamnije puti, a kose valovite i kestenjaste, dok je Mišu Puškara opisao kao boležljivog, visokog i mršavog, proćelavog, da je bio visok najmanje 180, ali je bio mršav „usukan“, upravo onako kako je navedene osobe opisao i razlikovao i sam svj. Vaso Stanivuković.

Doduše svj. Vaso Stanivuković navodi za Milana Marinkovića da je isti stanovao u Buličevoj ulici što bi moglo dovesti u sumnju da bi Mišo Kurta kojega svjedok spominje bio upravo Milan Marinković. Međutim upravo ovi navodi svj. Petra Sedlara ukazuju da navodi svjedoka Vase Stanivukovića o mjestu stanovanja Miše Kurte nemaju utjecaja na zaključak da se ipak radi o opt. Milanu Marinkoviću. To osobito ako imamo u vidu nespornu činjenicu iz obrane optuženog da Partizanska ulica u kojoj je stanovao i Buličeva ulica su ustvari jedna uz drugu (sam okrivljeni navodi da se njegov vrt dodiruje s vrtom kuća iz Buličeve ulice) zbog čega su navodi svjedoka Vase Stanivukovića o ulici u kojoj je stanovao okrivljeni čine nevažne za zaključak da je Mišo Kurta upravo opt. Milan Marinković, kako to proizlazi iz iskaza svjedoka Vase Stanivukovića. Očigledno je svj. Vaso Stanivuković, s obzirom na cjelinu njegova iskaza u dijelu koji je sud uvažio kao istinit, poznavao optuženog ali s istim nije bio blizak, s istim se nije družio što uostalom proizlazi i iz obrane optuženog (budući u jednom dijelu svoje obrane optuženi navodi kako je znao za osobu Vaso Stanivuković koji je par godina mlađi od njega i živi u vikendici na Savulji), što je očigledno i razlog zašto svj. Stanivuković ne zna neke detalje o optuženom (ne zna da optuženi ne zna tko mu je otac niti zna točnu adresu optuženog), ali očigledno zna približno mjesto stanovanja optuženog (budući je u svom iskazu naveo da je optuženi ustvari stanovao u Buličevoj ulici koja je ulica slijedeća do ulice u kojoj je stvarno stanovao optuženi jer se okućnice kuća tih dviju ulica dodiruju međom, točnije vrtovima kuća kako to proizlazi iz obrane optuženog). Na koncu, s obzirom na tako velike razlike u fizionomijama dviju osoba istoga nadimka Mišo Kurta koje proizlaze iz opisa kako svj. Vase Stanivukovića tako i svj. Petra Sedlara, sasvim je izvjesno da na strani svj. Vase Stanivukovića doista nije postojala dvojba o kojem Miši Kurti se radi, kojega Mišu Kurtu je svjedok vidio kritične zgrade ispred vikendice Đorđa Petričevića zvanog Okonja, a koji je tukao zarobljene i ranjene policajce, da je doista vidio upravo opt. Milana Marinkovića koji je bio u društvu između ostalih i sa Jovanom Jakovljevićem.

Što se tiče daljnjih navoda obrane optuženog da u selu postoji još jedna osoba imena i prezimena Milan Marinković koji je od njega mlađi 2 do 4 godine, malo niži i malo slabiji koji je bio plav i koji se za period svibnja 1991. godine nije nalazio na području Borova Sela, ista je irelevantna za zaključak o uvjerljivosti iskaza Vase Stanivukovića i Petra Sedlara da bi okrivljeni imao nadimak Mišo Kurta, da je svjedok upravo optuženog prepoznao kritične

zgode kod „Okonjine“ vikendice kao osobu Mišo Kurta. Naime, upravo opis Milana Marinkovića imenjaka optuženika, a kako ga daje sam optuženik, ukazuje da ta osoba istoga imena i prezimena kao i okrivljenik kritične zgrade ustvari nije bila u blizini vikendice Đorđa Petričevića zvanog Okonja, budući svj. Vaso Stanivuković osobu koju je vidio kritične zgrade na tom mjestu opisuje između ostalog kao osobu kestenjaste boje kose, te je očigledno da je upravo optuženi kritične zgrade bio kod „Okonjine“ vikendice, a ne njegov imenjak, odnosno osoba istog nadimka.

Slijedom iznijetog utvrđeno je da je optuženi Milan Marinković kritične zgrade zajedno s Jovanom Jakovljevićem ranjene i iznemogle policajce ošt. Zvonimira Mekovića i ošt. Dalibora Križanovića kojima su glave bile prekrivene dekama i koji su bili zatvoreni u zahodu vikendice u vlasništvu Đorđa Petričevića zvanog „Okonja“ u predjelu Savulja kao i sa ostalim nepoznatim pripadnicima srpske paravojske tukao letvama, rukama i nogama po tijelu. Takvim postupanjem optuženog Milana Marinkovića, zatim Jovana Jakovljevića i drugih nepoznatih pripadnika srpske paravojske ošt. Zvonimir Meković i Dalibor Križanović očigledno su zadobili i druge ozlijede te su trpili snažnu bol.

Na zaključak da je opt. Milan Marinković naprijed opisane radnje poduzimao kao pripadnik srpske paravojske proizlazi iz navoda njegove obrane. U svojoj obrani opt. između ostalog navodi da je i on davao stražu u Borovu Selu, da se straža počela davati sredinom travnja 1991.g. i da je na istu išao sa svojom puškom te da je prije 02. svibnja 1991.g. za vrijeme davanja straže vidio da je na mjestu gdje je davao stražu bilo 6 pušaka M-48, da ne zna tko je naredio da se straža drži, da on stražu nije davao kao lovac, ali je imao registrirano lovačko naoružanje, da nije zaduživao uniformu niti oružje jer je imao svoje i znao je kada ponovno treba ići na stražu jer je postojao neki komandir koji je o tome odlučivao.

Ovom dijelu njegove obrane sud je poklonio vjeru cijeneći istu uvjerljivom i istinitom.

S obzirom na ovakve navode obrane opt. Milana Marinkovića očigledno je da je optuženik kritične zgrade bio pripadnik srpske paravojske budući je aktivno sudjelovao u djelatnostima iste, otvoreno je nosio svoje oružje, imao je zapovjednika po čijoj je zapovijedi postupao.

Na glavnoj raspravi optuženi je dijelom odstupio od dijela svog iskaza navodeći da je stražu počeo davati nakon 02. svibnja 1991.g.. Ovom dijelu njegove izmijenjene obrane sud nije poklonio vjeru budući je ista neuvjerljiva i očigledno sračunata izbjegavanju kazneno pravne odgovornosti.

Sud također nije poklonio vjeru niu iskazima kao svjedoka saslušanih Vodlaka Jasne, Franje Trojaka, Milana Čikovca, Ljubice Rokić i Slavice Balaban cijeneći iste neuvjerljivim i nelogičnim te sračunatim pogodovanj u obrane optuženog.

Naime, iz iskaza rečenih svjedoka proizlazi da su isti 02. svibnja 1991. godine bili u društvu opt. Milana Marinkovića u njegovoj kući.

Tako Vodlaka Jasna između ostaloga navodi kako su 02. svibnja 1991.g. u kući optuženika došli u 9 sati ujutro i bili do nešto prije 10 sati gdje su pili kavu.

Svj. Franjo Trojak između ostaloga navodi da je 02. svibnja 1991.g. kod optuženog bio na kavi te da je u to vrijeme kod optuženog bila i rođaka Marinković iz Beograda.

Svj. Cikovac Milan između ostaloga navodi da je vidio 02.05. 1991.g. optuženog i s njim popričao o situaciji da će se smiriti, da su 1991.g. imali dvije krave i iste su se muzle između 6 i 7 sati ujutro, te je 10-ak komšija nosilo od njih mlijeko, da je većina nosila ubrzo nakon što se pomuze, a Marinkovići su imali malo dijete te je nosila tu oko 10 sati. I za njih je mlijeko ostavljano u kantici po koje je najčešće dolazio baš optuženi.

Svj. Slavica Balaban, inače šogorica optuženog između ostaloga navodi da je 02.05. 1991.g. sa svojim suprugom i djecom došla u kuću optuženog oko 09,00 sati, da je šogor (opt. Milan Marinković) negdje oko pola 10 išao po kruh i mlijeko, a inače je sve vrijeme bio u kući.

Svj. Ljubica Rokić navodi između ostalog da je 02. svibnja 1991. godine oko 8,00 – 8,10 sati došla kod optuženog i Nevenke te su na kavu došle komšije, čika Franjo, njegova supruga Ivanka i njihova kći Jasna. Da je u 9,30 sati optuženi išao po mlijeko i u još neku nabavku a da se nije ni okrenula, a Mišo se već vratio.

Navodi su ovih svjedoka u suprotnosti već sa navodima obrane optuženog u kojima je naveo da je 02. svibnja 1991.g. vrijeme provodio u krugu svoje obitelji vršeći radove na održavanju kuće i tog dana u kuću njegove obitelji nije dolazio nitko od mještana. Istina, na glavnoj raspravi optuženi je u tom dijelu izmijenio svoju obranu koju izmjenu sud nije uvažio cijeneći ju neuvjerljivom i sračunatom izbjegavanju kazneno pravne odgovornosti. Očigledno je da je optuženik svoju obranu uskladio sa iskazima naprijed rečenih svjedoka. Nadalje, razlozi koje navodi objašnjavajući zašto je izmijenio svoju obranu u tom dijelu (da je tako ranije iskazivao jer je tada bio iznenađen i šokiran što je uhićen za nešto što nije počinio i nije se mogao sjetiti tih stvari) također ukazuju na neuvjerljivost ovako izmijenjene obrane i to iz razloga što je optuženi u tri navrata iznosio svoju obranu tijekom istrage (i to na zapisnik o ispitivanju osumnjičenika 12. studenog 2010. godine u 13,00 sati, zapisnik o ispitivanju uhićenika od istoga dana u 22,25 sati, zapisnik o ispitivanju okrivljenika od 14. studenog 2010.g.) i u sva tri navrata nigdje ne spominje da bi kritičnog dana kod njega u kući kao gosti bile naprijed navedene osobe. Da su te osobe doista bile kod optuženog kritične zgrade zasigurno bi to spominjao i u svojim ranijim iskazima budući se u obranama koje je iznosio sjećao nekih drugih detalja (da je vrijeme provodio u krugu svoje obitelji vršeći radove na održavanju kuće i hraneći stoku koju su tada posjedovali).

S obzirom na ovakve navode obrane optuženog, na činjenicu da prilikom više ispitivanja u kojima je iznosio svoju obranu nije spominjao da su mu u kuću 02. svibnja 1991.g. dolazile druge osobe, pa ni članovi obitelji (sestre od supruge Slavica Balaban i Ljubica Rokić) očigledno je da naprijed navedeni svjedoci kritične zgrade nisu bili u kući optuženog zajedno sa optuženim.

Što se tiče iskaza svj. Milana Cikovca sud njegov iskaz nije uvažio iz razloga što je taj iskaz u suprotnosti s iskazom svjedoka Vase Stanivukovića iz kojega proizlazi da je kritične zgrade optuženi bio na sasvim drugom mjestu, a na kojem zasigurno nije kupovao mlijeko.

Što se tiče iskaza svjedoka Marka Todorčića (iz kojega proizlazi da je 01. i 02. svibnja 1991.g. bio u svojoj vikendici te je 01/02. svibnja 1991.g. prespavao na vikendici u naselju „Savulja“, da je njegova vikendica oko kilometar udaljena od vikendice Đorđa Petričevića

zvani „Okonja“ i bliža je kućama koje pripadaju Borovu Selu, dok je vikendica Đorđa Petričevića zvani „Okonja“ na samoj obali Dunava, ne sjeća se da je 02. svibnja 1991. godine vidio Vasu Stanivukovića, Veljka Petričevića, Braneta Vukotića, te da 02. svibnja 1991. godine nije bio na vikendici Đorđa Petričevića zvani „Okonja“). Sud istome također nije poklonio vjeru cijeneći ga neuvjerljivim i nelogičnim. Njegov je iskaz u suprotnosti s iskazom svj. Vase Stanivukovića (iz čijeg iskaza proizlazi da je kritične zgrade vidio Marka Todorića), te iskazu Veljka Petričevića (iz čijeg iskaza proizlazi da je kritične zgrade bio na predmetnoj vikendici). Nadalje, neuvjerljivost iskaza ovoga svjedoka proizlazi na koncu i iz samog njegova iskaza da je čuo pucnjavu 02. svibnja 1991.g. ali ne zna što se događalo jer da nije odlazio iz svoje vikendice. Upravo iz ovih navoda svj. Marka Todorića proizlazi zaključak o neuvjerljivosti istog. S obzirom na činjenicu da je znao za vikendicu Đorđa Petričevića zvani „Okonja“ očigledno je znao i za to da se u njezinoj blizini davala straža (što proizlazi iz iskaza svj. Veljka Petričevića), da je Đorđe Petričević zvani „Okonja“ bio kolega s pripadnicima srpskih paravojskih postrojbi, što proizlazi iz iskaza svj. Petra Sedlara (koji navodi kako je „Okonja“ bio njihov kolega i tu se moglo raditi što se htjelo i određivati što se radi), zasigurno je znao što se događalo i 01/02. svibnja 1991.g. i 02. svibnja 1991. godine. S obzirom na navedene okolnosti na zbivanja toga dana doista je neuvjerljivo da ovaj svjedok nije znao što se događa i da nije odlazio iz svoje vikendice.

Glede dokaznog prijedloga obrane za ispitivanjem svjedoka Nevenke Marinković, Ace Balabana i Đure Manova, sud je iste odbio budući su isti bili nazočni kao javnost na glavnoj raspravi.

Isto tako sud je odbio i dokazni prijedlog obrane optuženog za pribavljanjem medicinskog kartona o liječenju svj. Vase Stanivukovića, a nastavno s time i psihijatrijskog vještačenja svjedoka kao i prijedlog za rekonstrukcijom na licu mjesta te prijedlog za pribavom podataka od PU osječko-baranjske po kojem su osnovi oštećenici kritične zgrade bili u ophodnje na kritičnom mjestu, te je li 30 dana prije predmetnog događaja bilo incidentnih događaja koji bi ukazivali na potrebu odlazaka oštećenika u ophodnu na to područje, kao nevažne. Naime, pitanje je li svjedok Vaso Stanivuković sklon uživanju alkohola nije relevantna za ocjenu vjerodostojnosti njegova iskaza iz razloga što je svjedok u dva navrata u razmaku od blizu tri mjeseca tijekom istrage detaljno i okolnosno opisao događanja 02. svibnja 1991.g. koja je vidio, a koja su saznanja suglasna u bitnim elementima sa iskazima samih oštećenika Mekovića i Križanovića.

Što se tiče prijedloga za provođenjem rekonstrukcije na licu mjesta kako bi se utvrdilo je li moguće sa mjesta za koje je svjedok Vaso Stanivuković tvrdio da je vidio kako su u vikendici tukli oštećene to moguće vidjeti, sud je također ovaj dokazni prijedlog odbio kao nevažan iz razloga što je iz sadržaja iskaza samoga svjedoka Vase Stanivukovića vidljivo da je to bilo moguće budući u prvom redu svjedok decidirano tvrdi da je sve to gledao iz udaljenosti od oko 15-ak metara i da mu ništa nije zaklanjalo pogled i da je ono što je opisao dobro vidio. S druge strane svjedok Vaso Stanivuković u svom iskazu govori o nekim detaljima o kojima može govoriti samo osoba koja je mogla vidjeti događanja o kojima svjedoči, samo osoba koja je doista bila nazočna kritične zgrade predmetnim događajima, a o kojim detaljima u svojim iskazima govore i oštećenici Zvonimir Meković i Dalibor Križanović iz čega ustvari i proizlazi zaključak da je svjedok Vaso Stanivuković doista vidio ono o čemu je detaljno iskazivao u svojim iskazima.

Što se tiče prijedloga za pribavom podataka od nadležne PU osječko-baranjske, iste su činjenice utvrđene iskazima kao svjedoka ispitanih oštećenih Zvonimira Mekovića i Dalibora

Križanovića te svj. Jurice Tolja (glede osnova po kojem su djelatnici PU osječko-baranjske kritične zgode bili u ophodnji na kritičnom mjestu), kao i iskazom svjedoka Veljka Petričevića iz čijeg je iskaza vidljivo da su se doista u to vrijeme naoružavali pripadnici srpskih paravojnih formacija što samo potvrđuje istinitost navoda svjedoka ošt. Mekovića i ošt. Križanovića, te Tolja (budući je sam svjedok Veljko Petričević po vlastitom priznanju sudjelovao u prebacivanju oružja iz Srbije u Republiku Hrvatsku, a radi naoružavanja kojom prilikom je i sam svjedok dobio kako i sam navodi jednog „Tomsona“). Sve naprijed navedeno ustvari ukazuje da su činjenice koje je trebalo utvrditi pribavom predloženih podataka već utvrđene tijekom postupka izvedenim dokazima.

Sud je također odbio i prijedloge obrane za saslušanjem svjedoka Branislava Vukotića, pribavu fotografija Miše Puškara od PU vukovarsko-srijemske, a nakon toga da se obavi prepoznavanje te fotografije od strane oštećenih, kao nevažne. Naime, činjenice o kojima bi trebao svjedočiti svj. Branislav Vukotić (dogadnja na predmetnoj vikendici kritične zgode) već su utvrđena ranije tijekom postupka. Glede pribave fotografija te prepoznavanje osobe na istoj od strane oštećenika nevažno je iz razloga što iz iskaza ovih oštećenika jasno proizlazi da nisu vidjeli osobe koje su ih kritične zgode u „Okonjinoj „ vikendici tukle jer su preko glava imali prebačene deke.

Opće je poznata činjenica da su oružani sukobi u RH započeli 28. ožujka 1991. godine napadom srpskih paravojnih formacija na policijske snage na Plitvicama. Nadalje, okolnosti napada na pripadnike policije za vrijeme njihove redovite ophodnje kritične zgode što su detaljno i okolnosno opisali ošt. Zvonimir Meković i Dalibor Križanović te svj. Jurica Tolj ukazuje da se radilo o pripremljenom i organiziranom napadu pripadnika srpske paravojske, o pripremljenoj stupici u koju su ustvari upali oštećeni policajci i njihove kolege. To se najjasnije može vidjeti iz iskaza svj. ošt. Dalibora Križanovića koji je između ostalog naveo da mu je odmah po zarobljavanju jedna osoba rekla „Jebem ti mater ustašku, dolijao si, gdje ti je Tolj?“ pri čemu se očigledno mislilo na pripadnika patrole Juricu Tolja koja je zajedno s oštećenima bio u ophodnji kritične zgode. Očigledno je iz takvih postupanja da su pripadnici srpske paravojske znali za dolazak policijske patrole kritične zgode zbog čega su i postavili zasjedu i napali na istu policijsku ophodnju. Organiziranost i koordiniranost postupanja pripadnika srpske paravojske koje su napale uredjuće policijske službenike jasno je vidljiva i iz činjenice što su te postrojbe imale organizirano zapovjedništvo (što jasno i nedvojbeno proizlazi i iz iskaza svjedoka Veljka Petričevića koji je između ostalog naveo da su zarobljeni oštećenici bili dovedeni do mjesne zajednice u kojoj se nalazilo zapovjedništvo, da je zapovjednik bio Vukašin Šoškoćanin, a isto slijedi dijelom i iz navoda obrane samog optuženika u dijelu gdje navodi da je znao kada treba ići na stražu jer je postojao neki komandir koji je o tome odlučivao), što su bili naoružani i prije kritičnog događaja (a o naoružavanju pripadnika srpske paravojske osim iskaza oštećenika govori i svjedok Veljko Petričević koji je sudjelovao u prevoženju naoružanja iz Srbije u RH preko Dunava, a i sam optuženi u svojoj obrani koji je naveo da je na mjestu gdje je davao stražu vidio 6 pušaka M-48), što su se organizirano naoružavali prebacivanjem naoružanja iz Srbije preko Dunava (o čemu govori svj. Veljko Petričević), što su organizirano postavili punktove gdje su organizirano i naoružano čuvali straže (što proizlazi kako iz navoda obrane optuženog tako i iz iskaza svj. Petra Sediara i Veljka Petričevića).

Sve navedeno dovodi do zaključka da je predmetni događaj sasvim sigurno bio nemedunarodni oružani sukob na koji se imaju primijeniti u izreci presude citirane Ženevske konvencije i Dopunski protokol istih (Protokol II.), te da se nije radilo o izoliranom slučaju

sukoba između pojedinaca i službenih osoba, o situacijama unutrašnjeg nemira i napetosti izoliranom i sporadičnom činu nasilja, a kako bi to proizlazilo iz formalne obrane optuženog.

Kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 122. OKZ RH je blanketno kazneno djelo što znači da za njegovo postojanje nije dovoljno da počinitelj izvrši radnje pobliže opisane u zakonskom opisu nego i da to učini kršeći pravila međunarodnog prava i to za konkretan slučaj odredbi čl. 2., 3., 13., 14. i 17. st. 4. Ženevske konvencije o postupanju s radnim zarobljenicima te čl. 1., 2. i 4. st. 2. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II).

Citiranim odredbama Ženevske konvencije o postupanju s radnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. godine propisano je da u slučaju oružanog sukoba koji nema nemeđunarodni karakter s osobama koje izravno ne sudjeluju u neprijateljstvima uključujući pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i osobe koje su izvan vojnog ustroja zbog bolesti, rana, lišenja slobode ili bilo kojeg drugog razloga treba postupati čovječno bez ikakvog nepovoljnog razlikovanja utemeljenog na rasi, boji kože, vjeroispovijesti ili bilo kojem drugom kriteriju, da su prema tim osobama zabranjeni između ostaloga čini nasilje protiv života i tijela osobito okrutnog postupanja i mučenja, da se ratni zarobljenici moraju u svako doba osobito štiti od svakog čina nasilja ili zastrašivanja, uvreda i javne radoznalosti, da su zabranjene represalije prema ratnim zarobljenicima i da isti imaju u svakoj prilici pravo na poštovanje svoje ličnosti i časti. Nadalje je u izreci presude citiranim odredbama Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II.) propisano je da osobe koje izravno ne sudjeluju ili su prestale sudjelovati u neprijateljstvima bez obzira na to je li njihova sloboda ograničena ili nije imaju pravo na poštovanje svoje ličnosti, časti, uvjerenja te je zabranjeno između ostaloga nasilje protiv života, zdravlja i fizičkog ili mentalnog blagostanja osoba te okrutni postupci kao što su mučenje, sakaćenje ili bilo koji drugi oblik tjelesne kazne.

S obzirom na naprijed utvrđeno postupanje optuženog Milana Marinkovića prema ošt. Zvonimiru Mekoviću i Daliboru Križanoviću kritične zgrade očigledno je da je to postupanje bilo nečovječno te da je takvim postupanjem istima nanošena velika patnja i ozljede tjelesnog integriteta, da su takva postupanja u suprotnosti sa u izreci presude citiranim odredbama Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. godine i Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II.).

Ubrojivost opt. Milana Marinkovića tijekom postupka nije bila dovedena u pitanje.

U izvršenju ovog kaznenog djela opt. Milan Marinković postupao je s izravnom namjerom. Optuženi Milan Marinković zna da je pripadnik paravojskih srpskih postrojbi, da su oštećeni Zvonimir Meković i Dalibor Križanović ranjeni i zarobljeni od strane nepoznatih pripadnika srpske paravojske koji su ih zarobljene i bez pružene liječničke pomoći doveli u vikendicu u vlasništvu Đorđa Petričevića zvanog „Okonja“ u predjelu Savulja gdje su zatvoreni u zahodu iste. Svjestan tih saznanja ulazi u rečenu vikendicu sa drvenim predmetom u rukama te zajedno sa Jovanom Jakovljevićem i drugim pripadnicima srpske paravojske ranjene i zarobljene oštećenike udara letvama, rukama i nogama po tijelu. Svjestan je također da takvim postupanjem ozljeđuje oštećenike i da isti trpe snažnu bol, da prema istima poduzimajući te radnje nečovječno postupaju. Poduzimanjem tih radnji optuženi ustvari jasno manifestira svoje htjenje za izvršenje ovih radnji i posljedica istih, a time i izvršenje ovog kaznenog djela.

S obzirom da su se u radnjama optuženog Milana Marinkovića ostvarila sva bitna obilježja kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika to ga je ovaj sud temeljem citiranih zakonskih propisa u izreci ove presude i proglasio krivim.

Optužnicom ŽDO u Osijeku opt. Milanu Marinkoviću stavljeno je na teret uz počinjenje kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika i počinjenje kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnog zločina protiv ranjenika i bolesnika iz čl. 121. OKZ RH.

Međutim, u konkretnom slučaju očigledno je da se ne može raditi o stjecaju ovog kaznenog djela sa kaznenim djelom ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122. OKZ RH iz razloga što je kazneno djelo ratnog zločina protiv ranjenika i bolesnika ustvari konzumirano kaznenim djelom ratnog zločina protiv zarobljenika. Naime, u konkretnom slučaju oštećenici Zvonimir Meković i Dalibor Križanović kritične su zgode zarobljeni kao pripadnici PU osječko-baranjske za vrijeme obavljanja ophodnje i prema istima istovremeno istim radnjama ne može biti počinjeno i kazneno djelo ratnog zločina protiv ranjenika i bolesnika iz čl. 121. OKZ RH i kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122. OKZ RH. To iz razloga što oštećenici u konkretnom slučaju imaju status ratnog zarobljenika. Ratni zarobljenici su svi borci koji padnu pod vlast protivničke strane, a u vlasti protivničke strane je svaka osoba izvan bojnog ustroja. Izvan bojnog ustroja osoba može biti i zbog bolesti, rana, ili bilo kojeg drugog razloga. Članak 3. Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949.g. odnosi se na postupanje sa ratnim zarobljenicima, a ratni su zarobljenici i osobe koje izravno ne sudjeluju u neprijateljstvima uključujući i pripadnike oružanih snaga koji su između ostalog osobe koje su izvan bojnog ustroja zbog bolesti, rana, lišenja slobode ili bilo kojeg drugog razloga. U konkretnom slučaju pripadnici policije, ošt. Zvonimir Meković i Dalibor Križanović kritične su zgode bili izvan bojnog ustroja zbog zarobljavanja od strane pripadnika srpske paravojske i zbog ranjavanja. S obzirom na sadržaj citirane odredbe citirane Ženevske konvencije očigledno je da je kazneno djelo iz čl. 121. ustvari konzumirano kaznenim djelom iz čl. 122. OKZ RH, zbog čega bi se u konkretnom slučaju radilo o prividnom stjecaju ova dva kaznena djela, te je temeljem citiranog zakonskog propisa u izreci presude sud optuženog i proglasio krivim zbog kaznenog djela iz čl. 122. OKZ RH. Naime, odredbom čl. 121. OKZ RH kažnjava se osoba koja je kršenjem pravila međunarodnog prava naredila između ostalog mučenje ili nečovječno postupanje prema ranjenicima, bolesnicima, da im se nanose velike patnje ili povrede tjelesne cjelovitosti ili zdravlja ili osoba koja počinj neko od tih djela, dok je odredbom čl. 122. OKZ RH propisano kažnjavanje osobe koja kršeći pravila međunarodnog prava između ostalog zapovjedi da se ratni zarobljenici ubijaju, muče ili se prema njima nečovječno postupaju, da im se nanose velike patnje ili povrede tjelesne cjelovitosti ili zdravlja, ili tko počinj neko od navedenih djela. Iz sadržaja ovih dviju inkriminacija je vidljivo da su radnje izvršenja ovih kaznenih djela iste, dok su objekt kazneno pravne zaštite kod kaznenog djela iz čl. 121. OKZ RH između ostalih ranjeni i bolesni, a kod kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika su objekt kazneno pravne zaštite ratni zarobljenici. S obzirom na pojam ratnog zarobljenika, da isti u sebi sadržava osim pripadnika oružanih snaga koji su položili oružje i osobu koja je izvan bojnog ustroja između ostaloga i zbog ranjavanja, proizlazi zaključak da objekt kazneno pravne zaštite kod kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika obuhvaća u sebi i ranjenike i bolesnike, zbog čega se u konkretnom slučaju postupanje optuženika kritične zgode pošlo pod kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika za koje je kazneno djelo optuženi i proglašen krivim.

Odlučujući o izboru, vrste i mjere kazne sud je imao u vidu stupanj krivnje optuženog, pogibeljnost djela i svrhu kažnjavanja. Od olakšavajućih okolnosti sud je optuženom uzeo u obzir dosadašnju neosuđivanost, dok mu od otegotnih okolnosti nije našao niti jednu.

Analizirajući navedene olakotne okolnosti i nedostatak otegotnih okolnosti, a s obzirom na okolnosti počinjenja djela ovaj sud je bio mišljenja da na strani optuženog postoje osobito olakotne okolnosti koje upućuju na zaključak da se svrha kažnjavanja može postići i blažom kaznom od zakonom propisane, zbog čega je temeljem citiranih zakonskih propisa u izreci presude uz primjenu odredbi o sudskom ublažavanju kazne optuženog i osudio za počinjeno djelo na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 6 (šest) mjeseci cijeneći da će se svrha kažnjavanja postići upravo izrečenom vrstom i mjerom kaznene sankcije.

Temeljem citiranog zakonskog propisa u izreci presude optuženom se vrijeme provedeno u pritvoru u razdoblju od 11. studenog 2010. godine pa do 01. veljače 2012. godine uračunava u izrečenu kaznu zatvora.

Temeljem citiranog zakonskog propisa u izreci presude optuženi je u cijelosti oslobođen obveze snošenja troškova kaznenog postupka budući bi po mišljenju suda bilo dovedeno u pitanje uzdržavanje optuženika kao i osoba koje je po zakonu dužan uzdržavati.

U Osijeku 01. veljače 2012. godine

ZAPISNIČAR

Željka Avdić, v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA – SUDAC

Darko Krušlin, v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pismenog otpravka presude. Žalba se podnosi pismeno u 3 (tri) istovjetna primjerka ovome sudu, a o njoj u drugom stupnju odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

D N A :

1. Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku, br. K-DO-28/11.
2. Opt. Milan Marinković, Partizanska br. 52, 32 227 Borovo
3. Branitelj odv. Marko Cvrković, Županijska br. 44, 32 000 Vukovar
4. Branitelj odv. Zlatko Cvrković, Gundulićevo br. 8, 32 100 Vinkovci.

Za točnost otpravka – ovlašten službenik:
MIRJANA DELALIĆ